

Vele jaren lang was kanunnik Wilfried Brieven als privésecretaris de rechterhand van achtereenvolgens de kardinalen Leo-Jozef Suenens en Godfried Danneels. Tijdens een lezingentournee van eerstgenoemde in de Verenigde Staten kwam hij in contact met de Charismatische Vernieuwing. Pinksteren is dan ook een uitgelezen moment voor een gesprek over de veertig jaar van deze merkwaardige kerkelijke beweging.

Erik De Smet

‘De Geest kan iemand wezenlijk veranderen’

HOE de geboren en getogen Vlaamse Brusselaar terecht kwam bij onze kardinalen? In 1966 was Wilfried Brieven als jeugdig priester directeur van het college in Ganshoren. Een tweetalig college, dat kon toen nog. Het bleek echter een onmogelijke taak. Tijdens een ontmoeting van Brusselse collegedirecteurs met kardinaal Suenens mocht de jonge Brieven het woord voeren. Daags nadien vroeg de grote voorman van het concilie hem of hij zijn privésecretaris wilde worden. „De kardinaal had me wel gewijd en we hadden elkaar wel eens eerder ontmoet, maar echt kennen deden we elkaar niet”, aldus Wilfried Brieven. Tot zijn pensionering in 2001 mocht hij dus vanaf de eerste rij de recente geschiedenis van de Kerk in ons land meemaken.

- *Kardinaal Suenens speelde een grote rol in de ontwikkeling van de Charismatische Vernieuwing. Toch ging hij de geschiedenis in als een rationeel en strategisch denkend man. Is dat niet tegenstrijdig?*

Vergeeten we ook niet dat Leo-Jozef Suenens' bisschoppsspreuk *In de heilige Geest luidde*, en dat hij zijn hele leven op zoek was naar waar de heilige Geest zich manifesteerde. Zo meende hij de Geest aan het werk te zien in het Marialegioen, een beweging waarvoor hij veel heeft gedaan, maar ook zijn inspanningen als moderator van het Tweede Vaticaanse Concilie staan niet los van datzelfde streven. In 1972 hoorde de kardinaal via contacten van zogeheten katholieke pinksterchristenen, actief aan Amerikaanse universiteiten. Studenten aan de Duquesne University in Pittsburgh hadden in 1967 het doopsel van de heilige Geest ontvangen en daaruit was een nieuwe beweging gegroeid. In maart 1973 had de kardinaal een lezingenreeks gepland in de Verenigde

Staten en vóór en na wilde hij graag enkele charismatische gemeenschappen bezoeken.

- *En daar leerde u ook de Charismatische Vernieuwing kennen?*

Normaal vergezelde ik de kardinaal nooit op z'n reizen. Ik bleef in Mechelen op post als zijn contactpersoon. Kardinaal Suenens reisde echter niet graag in z'n eentje. In luchthavens voelde hij zich bijvoorbeeld behoorlijk op zijn ongemak. Voor die bewuste tournee had hij Herman Servotte als reisgezel gevraagd, maar deze moest om familiale redenen afzeggen. Of ik hem dan niet wilde vergezellen?

Voordien had ik wel wat gelezen over de charismatici, maar het zei me eerlijk gezegd niets. Vurige emoties tonen, het ligt nu eenmaal niet in mijn aard. En toch werd ook ik tijdens een van de gebedsdiensten aangegrepen! De woorden van de Kolossenzenbrief vielen letterlijk op mij: Niet mijn eigen wil volgen, maar de wil van de Vader. In Ann Arbor in de staat Michigan baden twee studenten over mij voor de heilige Geest. Het zou me wezenlijk veranderen.

Kardinaal Suenens kreeg achteraf van Paulus VI de opdracht om de verbindingsman te zijn tussen Rome en de Charismatische Vernieuwing. Mij liet de kardinaal evenwel steeds vrij in mijn engagement voor de beweging.

- *Hoe verspreidde die zich in Vlaanderen?*

De doorbraak kwam er na 1973. Toen stichtte oblaat Jos Biesbrouck in West-Vlaanderen de eerste charismatische gebedsgroep, maar hij kende de beweging al lang. Hij had reeds in de jaren 1960 de Zuid-Afrikaanse predikant David du Plessis leren kennen, de protestantse 'Mister Pentecost' die tijdens het Tweede Vaticaanse Concilie observator was geweest. Andere pioniers waren de jezuïet Walter Smet en professor Jan Van der Veken.

Terug uit Amerika, begon ook ik spreekbeurten te geven over het

© Hugo Maris

onderwerp en daaruit ontstonden weldra nieuwe gebedsgroepen. Voor een pinksterfeest vroeg de Karmel van Mechelen mij voor een gebedsbijeenkomst. Daaruit is het gebedshuis Sjaloom voortgekomen. Op 31 maart waren we met vierhonderd samen voor onze verjaardag. En ja hoor, ook met een mooie groep jongeren. Vorig jaar was ik met Pinksteren op het Sint-Pietersplein in Rome voor een wereldontmoeting. Dan merk je pas helemaal het jeugdige enthousiasme van de vernieuwingsbeweging!

- *Is bidden de belangrijkste uiting van de Charismatische Vernieuwing?*

Het is één van de uitingen. De vernieuwing is gegrondvest op het bewust worden van gelovigen dat Christus inderdaad de grond is van hun leven en dat zij daarvan, in de kracht van de Geest, willen getuigen. Gebed is geen einddoel, maar een middel. Er is immers de noodzaak om te evangeliseren plus de oproep om te groeien in het geloof. Onze wijze van bidden verschilt niet zo veel van die van de protestantse pinkstergemeenschappen. Ons spontaan bidden,

geworteld in de Bijbel en met aandacht voor lofprijzing, hebben wij allen gemeenschappelijk. Daar moeten we dankbaar voor zijn. Het is waarachtig oecumenisch. De Geest maakt ons immers één.

- *Wat houdt het doopsel in de heilige Geest eigenlijk in?*

Eigenlijk gebeurt niets speciaals, behalve dat we bidden onder de vorm van handoplegging. We bidden dat Jezus het centrum mag zijn van iemands leven en dat hij of zij daarover mag getuigen. Velen ondergaan op dat moment een intense ervaring. Zeker 120 miljoen hebben dit wereldwijd al beleefd. Zonder ervaring, heb je ook het doopsel in de Geest niet ondergaan. Wie aansluit, wordt gevraagd dit biddende gebeuren mee te maken. Het staat evenwel niet los van een grondige vorming.

Dikwijls betreft het een bekeeringservaring. Mensen veranderen ook werkelijk door dit doopsel. In mijn eigen leven bespeurde ik een grotere honger voor het woord van God, om er aldus beter over te kunnen spreken. Nadat ik de ervaring van het doopsel in de Geest had meegemaakt, zeiden vrienden: „Wilfried, jij bent veran-

derd.” Ja, ik kon een grotere vrijheid en spontaniteit aan de dag leggen. Mijn taak op het aartsbisdom had me immers in zekere mate een strak keurslijf opgelegd.

- *In jullie bewegingsblad 'Jezus leeft' staan geregeld genezingsdiensten aangekondigd. Hoe moeten we ons dat voorstellen?*

Eén van Jezus' activiteiten was het helen van mensen, innerlijk zowel als lichamelijk. Wij geloven dat sommigen nog steeds het charisma van de heling ontvangen. Ja, we mogen getuigen dat daardoor wonderen gebeuren. Ik denk allereerst aan wonderen van bekeering, maar ook aan bevrijding van verslaving en aan lichamelijke genezingen. Heel wat mensen komen er op af, maar het blijft iets delicaats. Er is veel wijsheid en onderscheiding voor nodig. Ik ben er bijvoorbeeld tegen dat mensen hun medische behandeling stopzetten na een gebedsdienst.

Ikzelf koppel deze bediening aan het sacrament van de verzoening. De veranderingen die mensen dankzij dit biddende gebeuren doormaken zijn mijn verdienste niet. Ik ben enkel het instrument van Gods Geest.